

אִילָרִי עַד הַבַּא בְּעִיתִי אִמִּיתִי אֲזֵא אֲנִרָא בְּעִיתִי אִמִּיתִי. חִימָה
דִּהֲשֵׁתָ מִיָּהָ דְּלֵאלֹו עַד הֵכָא צְעִי לְמִיתִי לְמָה יִתֵּן לֹו שְׂכָר
וְיִ"ל דָּהָ דְּקֻאֲמֵר לְעוֹלָם דְּלֵא שְׂכִיָּה לְאִגּוּרִי הֵיִינוּ לְפִי אֲזֻתָּן דְּמִים
(ג) שְׂהֲשִׁכֵּר מִזֵּה אֲבָל צְטִפִּי פּוֹרְתָא יִמְאָל (ד) לְהַשְׁכִּיר וְהִי נִהְנֵה צְמָה שְׂבָא

מִדָּא ב' מִיּוֹ שִׁי' מַהֲלִי
 שְׁכִירֹת הָאֵל עִין
 נִשְׁתַּחֲוִי וּבִצְמַח שְׁמִי
 פֶּט עוֹשֶׂה חֲמִם קִי שִׁי
 סָפֵף אֶ:
 מִה א' מִיּוֹ שִׁי' הִלֵּכָה ז'
 עִין נִשְׁתַּחֲוִי
 וּבִמְגִד מִשְׁנֵה שְׁמִי שֶׁם
 סָפֵף ז':
 מִדָּר מִיּוֹ שִׁי' עוֹשֶׂה שֶׁם
 סָפֵף אֶ:
 מִזָּה ר' מִיּוֹ שֶׁם טוֹר
 שְׁמִי' עִין סָפֵף ז':
 מִח א' מִיּוֹ שִׁי' הִלֵּכָה
 שְׁמִיטָה וּבִזָּל הִלֵּכָה
 ז' סָמַח לֵאמֹר עֵרָה:
 מִכּוּח א' מִיּוֹ שִׁי' מַהֲלִי
 שְׁכִירֹת הָאֵל ג'
 סָמַח עִין שְׁמִי חֲמִם
 סִי שִׁי' עוֹשֶׂה ז':
 ג' ט מִיּוֹ שִׁי' עוֹשֶׂה עִין
 ז':

תורה אור השלם
1 והארץ לא תמכור
לצמחת כי לי הארץ כי
גרם ותושבים אתם
עמדי: ויקרא כה כג

דרכו דהא שיעבד לו חמור זה ותנן
במתניתין מתה חייב להעמיד לו חמור
אחר. ומשני בשאין בדמיה ליקח:
ופרכין ואם יש בדמיה לשכור. ימכור
שוכר זה את הנצילה באשר הוא שם
וישכור חמור לעצמו דהא שיעבד לו
חמור זה ותנן במתני' מתה חייב
להעמיד לו חמור אחר: לא מכילין
קרנא. וכי תנן במתני' חייב להעמיד
לו חמור [אחר] היכא דמתה בעורה
בבית הבעלים דמוסף ולוקח חמור
ולא כליא קרנא אצל למוכרה ולהוציא
הדמים לשכור אחרת לא: יבא האינן.
מי שמשכן אינן לחזירו כי הוי
משכנתא דסורא דכתבי במשלם שנייא
אינן תיפוק ארעא דא בלא כסף לעיל
(ד' סו:): שניהם אסורין זו. לבקע
עצים ולשרוף דאי שריף ליה לזה
כליא קרנא דמלוה ואי שריף ליה מלוה
כליא קרנא דלוה: הדיא ארעא.
דשדה זו שהן לוקחין בדמי העצים
ושמא יפגע יובל בחור שני המשכנתא
וקא כליא קרנא דלוה: שאינה חוזרת
ביוכל. אלא ימתין עד ששים ותחזור
לו: והארץ לא תמכר לנמיתות. כאן
פירש לך טעמו של מצות יובל. אלמא
אין היובל מוציא אלא קרקע שאם
לא היתה מצות יובל היתה נמיתת:
ה"ג אלא הדיא עסקין בזמן
שאין היובל נוסה. דלא כליא קרנא:
נולתיה לנצי. אי לא למכילא קרנא
חייב ל"ל ליקח בו קרקע יבקע
המלוה את העצים וישרם: וימתין
דשנמו ליה ימי משכנתא. שנים שהיה
האינן ממושכן לו יכלו לפני היובל
אריבע או חמש שנים ואותן שנים
יאכל לזה את הפירות קודם שתשוב
לבעלים ולעולם מכילין קרנא: אם
נמן. את השכר ואפילו כולו: לא יעול.
דמפרש לקמך דהתשובה ידו על
התחבונה: אם נמן לא יעול. בתמיה.
והלל טענת התובע בריא וחזקה
מטענת הנתבע דאמר ליה הב לי ההיא
ספינתא גופא דהא אמרת לי ספינה
זו ואנא מיייתנא כאן חמרר ואוליך
למקום שהתנית דהא אנא יין סתם
אמרי וכיון דבעל היין יכול להשלים
תנאו חייב הספן להעמיד לו ספינה:
גימא

מי